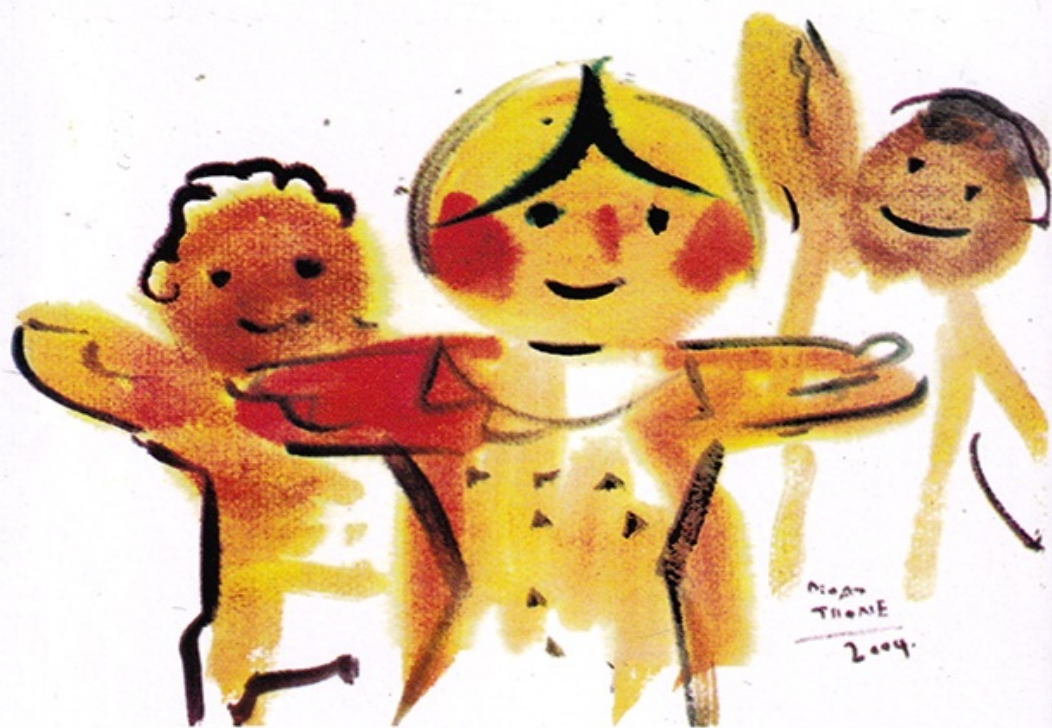

မဝန္တာ ငယ်သူမို့ မသိပါ

နိဒါန်း

ကျွန်တော် က ပွဲထုတ်လိုက်ပါသည်
သိန်းဖေမြင့်

လူငယ်လူရွယ်တို့တွင် ကလေးဆန်သော ဘဝလည်း ကြွင်းကျန်နေ၏ ။ လူ
ကြီးဆန်သော ဘဝကလည်း ဖြစ်ပေါ်နေ၏ ။ 'ငယ်သူမို့ မသိပါ'သည် လူ ငယ် လူရွယ်တို့၏
ကလေးဆန်သော ဘဝကို ဦးစားပေး၍ သရုပ်ဖော်ထား သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ကလေးဆန်သော ဘဝသည် အပြစ်ကင်းစင်သော ဟာသဖြင့်
ပြည့်နှက်နေသည်။ ထိုအပြစ်ကင်းစင်သော ဟာသကို လူကြီးများ ထက် လူ ငယ် လူရွယ်များ
က ပို၍ ခံစားနိုင်ပေလိမ့်မည် ။

မစန္ဒာကိုယ်တိုင်က တက်သစ်စ၊ လူငယ်လူရွယ် စာရေး ဆရာမ ကလေး
ဖြစ်ရကား လူငယ်လူရွယ်တို့၏ ကလေးဆန်သော ဘဝကို ကိုယ် ချင်း စာနာမှု နားလည်မှု
အပြည့်အဝဖြင့် ခြယ်မှု နှိပ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများ မှာ လူငယ်လူရွယ်များ ၏
ကလေးဆန်သော ဘဝကို မှန်ကန်စွာ နားလည်ခွင့်ရကြပေ၏ ။

'နွယ်' သို့ မဟုတ် 'ဂျစ်တူး'သည် 'ငယ်ရွယ်သူမို့ မသိတတ်'သော အဓိက
ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်။ စာရေး ဆရာမ မစန္ဒာသည် အပျိုပေါက် အရွယ် နွယ်၏
ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာထား၊ ဖိုသီဖတ်သီအဝတ်အစားများ နှင့် ကလေး အရိုင်းဆန်သော
အမူအရာများ ကို သရုပ်ဖော်နိုင်သလို ဖင်းတို့ နောက်ကွယ်မှ လှပသော ရုပ်ရည်၊ နူးညံ့သော
နှလုံးသားနှင့် ရိုးသား သန့်စင် သော စရိုက်သဘာဝ တို့ကိုလည်း
ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်ပေသည်။

'ငယ်သူမို့ မသိပါ'ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ရဲဝံ့စွာ စာပေစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက် လာသော
မစန္ဒာကို ကျွန်တော် က ပွဲထုတ်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာပါသည်။

သိန်းဖေမြင့်

ပွင့်သစ်စ

မောင်ထင်

ပွင့်သစ်စ ကလောင်ရှင် မစန္ဒာသည် 'ငယ်သူမို့ မသိပါ' ဝတ္ထုဖြင့် စာရေး
ဆရာလောကကို ပွဲဦးထွက်ဝင်ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ ရေး သားပုံမှာ ရိုး၏ ။ ကျစ်လျစ်၏ ။
လတ်ဆတ်၏ ။ ငယ်သူတို့ ကြီးကောင်ဝင်လာသော သဘာဝ ကို ပေါ်အောင် ဖော်၏ ။ အပျို
ဖော်ဝင်စ၏ စိတ်၊ ထိုစိတ်ကလုံ့ဆော်ပေးသော မာယာစသည်တို့ကို မိန်းမချင်း သိတတ်သော
အသိဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြ သည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။

မောင်ထင်

၂၆-၈-၇၂

တော် တော် ဖတ်လိုကောင်းတယ်

သော် တာဆွေ

ယခုအချိန် ကလောင်လေးတစ်ချောင်းနှင့် အသက်မွေးနေရသော ကျွန်တော် မှာ
တစ်နေ့ရေး မှ တစ်နေ့ထမင်းစားရ၏ ။ နေ့စဉ်ရေး မှ နေ့စဉ်စားရ၏ ။ သို့မို့ကြောင့်
သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ဆောင်းပါး၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုတို၊ လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်အလီလီကို
နေ့စဉ်မပြတ်ရေး သားနေရရာ မနေ့က(၂၂-၈-၇၂) နေ့လယ်လောက် ကျွန်တော် ၏
လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် 'သူသွေးနှင့် သူဓား' စုံထောက်စွန့်စားခန်းနှင့် အချစ် အလွမ်း ဝတ္ထု၊
ကျွန်တော့လက်ရေး ဖူးစကက်မျက်နှာ ၁၁၂ ကိုရေး နေစဉ် ဖြူဖြူဆွတ်သော သခွတ်ပွင့်လို
အသက် ၂၀ ပတ်လည်ကောင်မလေးနှစ် ကောင် အိမ်ထဲဝင်လာလေတော့ "ဟေ-ဧကန္တဟဲ့
ဘာအသင်းဘာအဖွဲ့တွက်ဆိုပြီး ငါ့ကို ရုပ်ရှင်လက်မှတ် အတင်း ရောင်း ဦးတော့မှာ ပဲ" ဟု
ထိတ်လန့်နေစဉ်မှာ ပင် ရှေ့ကလာသော ကောင်မ လေးက

"ကျွန်မ မစန္ဒာပါ ဆရာ"

သူ 'မစန္ဒာပါ'ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော် နားမလည်သေးချေ၊ "ကျွန်မ ဝတ္ထု

စာအုပ်ကို အမှာ စာရေး ပေးစမ်းပါ ဆရာ"ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပြီး "ဟဲ့-မင်းဘယ်ဝတ္ထုကို ငါဖတ်ဖူးလို့ ဘာအမှာ စာရေး ရမှာ တုံး" ဆိုတော့မှ သူ့လက်ထဲမှ အဖုံးမကပ်ရသေးသော 'ငယ်သူမို့ မသိပါ' စာအုပ်ကိုပေးပြီး "ဟောဒီမှာ ဖတ်ပြီး ရေးပေးပါဆရာ"

"တယ် ငါက ဒီလိုအမှာ စာရေး ဖို့လည်း ဝါသနာမပါဘူးဟ၊ ငါ့ မှာ စာရေး ရတာနဲ့ စာလည်းမဖတ်အားဘူးဟ"

"များများ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာလက်ရေး နဲ့ တစ်ဆယ့်လေးငါး ကြောင်းပဲ ရေးပေးပါ"

"များများ ရေး ရေး နည်းနည်း ရေး ရေး နင့်စာအုပ်တော့ ငါအကုန် ဖတ်ရတော့မယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုလှန်သည်လှန်နဲ့ပြီးတာဖျန်းတာမျိုး လည်း ငါမလုပ်တတ်ဘူး၊ နို့ပြီး ငါတစ်ခုပြောဦးမယ်၊ ငါမခံကိတ်တာကိုတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သင့်ပါတယ်လို့ ပရိသတ်ကို ငါမညာတတ်ဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ မကောင်းရင် မကောင်းဘူးပဲ ဝေဖန် ပါ"

"နင့်ဟာ မကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ ငါမရေး ချင်ပါဘူးဟယ်၊ အား နာပါတယ်"

"မနာပါနဲ့ဆရာရယ်"

"ကဲ-ကဲ၊ ဒါဖြင့် ပြန်ကြ၊ ငါဒီမှာ စာဆက်ရေး ရဦးမယ်"

သို့သော် သူတို့ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော့စာရေး စားပွဲ ပြန်ထိုင်သော် လည်း စာရေး မရတော့ပြီ၊ ကျွန်တော့အာရုံကို ခွေးဖြူမလေးနှစ် ကောင် ဝင် ရောက် နှောင့်ယှက်သွားပြီ။

ကျွန်တော် သည် သူများ စာအုပ်များ ကို အမှာ စာရေး ရန် ဝါသနာပါ သည် မဟုတ်ပါ၊ ဒီကလေးမလေးတော့ 'ဪ သူကလေး တပင်တပန်းခံပြီး အိမ်မေးစမ်းလာရှာသည်' ဟု ကရုဏာသက်မိ၍

ကဲ ကိုယ်အာမခံလိုက်ပြီပဲ၊ အာမခံကြွေး မတင်စေနဲ့၊ မြန်မြန်ပြန် ဆပ်
မြန်မြန်အေးတယ်ဟု သူ့စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ဖတ်လိုက်ရတော့ သည်။

အချိန်မည် မျှဝင်ကြာသွားသည်မသိ "မောင်ရေ တယ်လီဖုန်းတဲ့" ဟူသော
ဇနီးသည်၏ အသံကြားရတော့ "ဟာ အရေး ထဲ ဘယ်သူဘာကိစ္စ များ ပါလိမ့်" ဟု
သွားနားထောင်တော့ ပုဂံစာအုပ်တိုက်က မောင်ချော၊ ကျွန် တော် ၏ 'ကျွန်တော်
ဘဝဇာတ်ကြောင်း' စာအုပ်ရိုက်သည့်ကိစ္စ၊ မပြောမပြီး သည့်ကိစ္စ၊ ယင်း ကိစ္စပြီးတော့
ကျွန်တော် မစန္ဒာစာအုပ်ပြန်ဖတ်မည် အလုပ် မေက "မောင် ငါးနာရီထိုးပြီးပြီလေ"
ပြောလိုက်တော့မှ "ဟေ ဟုတ်လား" ဆိုပြီး ရေချိုး ထမင်းစားပြီး ထုံးစံအတိုင်းအိပ်၊
နာရီပြန်တစ်ချက်နိုး။ ကျွန်တော့ ရေး လက်စ ဝတ္ထုကြောင်း စဉ်းစား၊ သည်တုန်း မစန္ဒာဝတ္ထု
ထဲက 'မိဂျစ်တူး' က ဝင်လာတော့ 'ဟာ မ ဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးကိစ္စတော့ အပြီးရှင်းပစ်မှပဲ'
ဆိုပြီး အိပ်ရာက ထ၊ မီးဖွင့်၊ သူ့စာအုပ်ဆက်ဖတ်ရတော့သမျှ။

တော် တော် ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ဗျ၊ အရေး အသားလည်း ညက် တယ်၊
ဝါကျအမှားမတွေ့ရဘူး၊ ဇာတ်လမ်းလေးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ လေး။

ကျွန်တော် စာရေး ဆရာပဲ၊ သူ့ဝတ္ထုတစ်ဝက်ရောက်တော့ ရှေ့ ဘယ်လို
ဆက်ရေး ရမယ်၊ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မြင်ပြီး နေပါပြီ။ ဟော
သူ့ဝတ္ထုအဆုံးသတ်တော့ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်း ပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော် သာ
သူ့ဝတ္ထုသွား ရေး ရပါက သူ့လိုပဲ ရေး မှာ ပါပဲ လို့။

'တော် တော် ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်' အပြင် ကျွန်တော် ထပ်ပြော ချင်တာ
ကတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဟာသဇာတ်မြူး လေး။

သော်တာဆွေ

၂၃-၈-၇၂

မစန္ဒာ၏ ငယ်သူမသိပါ

တင့်တယ်

ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ဦးဦးဖျားဖျားဖတ်ရှုခွင့်ရသဖြင့် ကလောင်ရှင် မစန္ဒာ ကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မူကား မစန္ဒာ၏ 'ငယ်သူမိုမသိပါ' ဝတ္ထုသည် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း၏ အဖို့တွင် သာမက ဘဝတစ်ခု တွင် မျှော်လင့်ချက် ရှိ၍ နေကြသော သူများ ၏ အဖို့တွင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေညှင်းကလေးတစ်ပွေ့ ဝေ့လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ခံစားစေနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏ ။

ကျွန်တော် မေ့ပျောက်လုမတတ်ပင် ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်သော ဘဝ လမ်းခရီး၏ အဦးအစပိုင်း၏ သာယာကြည်နူးဖွယ် အခြေအနေများ ကို ကလောင်ရှင် မစန္ဒာသည် ကျွန်တော် တို့၏ စိတ်ကြေးမုံပြင်၌ ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်လည်ထင်ဟပ်၍ လာအောင် သူ၏ ငယ်သူမိုမသိပါ အမည် ရှိဝတ္ထုဖြင့် ပြန်ပြောင်း၍ ကြည်နူးစေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါပေသည်။

ဇံကီးစားလိုခြင်း၊ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အားယူခြင်း၊ သို့ အား ယူချိန်တွင် ကလေးဘဝကိုလက်လွှတ်ကာ လူကြီးဘဝပိုင်းသို့ ကူးပြောင်းရန် ကြားကာလကလေးတွင် စိတ်အနေအထား ချိတ်ချာတ် ဖြစ်ပုံကလေးများ ကို မစန္ဒာသည် နွဲ့နွဲ့ကလေးပင် သီကုံး၍ ပြသသွားပေသည်။ ဤကား ကျွန် တော် ၏ ခံစားရချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကလောင်ရှင် မစန္ဒာသည် ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းကြီးများ နှင့် တွေ့ရ တော့မည် ဟု ကျွန်တော် တို့ကထင်၍ နေခဲ့ကြရပါသည်။ အကြောင်း မှာ မူကား ဦးဆိုးပေက ဂျစ်တူးအားလုပ်အားပေးခိုင်းရာတွင် မမျှော်လင့်သော အခန်းကြီး တစ်ခန်း၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် တို့မြင်ကြရသော ကြောင့် ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော် ထင်သည်။ မစန္ဒာသည် ဂျစ်တူးအား အစားကြီးသော ကလေးမ တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ခြယ်မှု န်းရာတွင် ထိုအချက်ကပင်လျှင် ထူး ဆန်းသော ဇာတ်ကွက်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန်အားယူကာ ဇံကီးစားထား ခြင်း ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်၍ မလာဘဲ မစန္ဒာသည် ဇာတ်လမ်းကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ခြယ်၍ သွားကာ ကျွန်တော် တို့ မထင်မှတ်သော ဇာတ်ကွက်များ ကို ဆက်လက်၍ ခင်းသွားပေသည်။

ဤကား မစန္ဒာ၏ အောင်မြင်မှု ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင် သည်။ စာရေး သူကလောင်ရှင်တစ်ဦးသည် စာဖတ်သူအား များ၍ ခေါ် သည်။ မျှော်လင့်ချက်ကိုပေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မူကား စာဖတ်သူ မျှော် လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်၍ မလာဘဲ စာရေး သူက တက္ကဓမ္မဒဏ္ဍ သဘာဝ ကျသော သူ၏ ဇာတ်သိမ်း နိဂုံးကို တင်ပြလေသည်။ ဤနေရာတွင် စာဖတ်သူ ထင်မှန်းသော နိဂုံးနှင့် မစန္ဒာ၏ သဘာဝ ယုတ္တိကျသော နိဂုံးတို့၏ ကွဲလွဲ ချက်သည်ပင် မစန္ဒာ၏ အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ချီးကျူး ရမလိုပင် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကပါ ချီးကျူး မည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

တင့်တယ်

၂၈-၈-၇၂

အခန်း(၁)

'သမီးလေးရယ်၊ သမီးကို နွဲ့နှောင်းစေချင်တယ်၊ ပျော့ပျောင်းစေချင်တယ်၊
သိမ်မွေ့စေချင်တယ်သမီးရယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း 'နွယ်' ဆိုတဲ့နာမည် ကို ပေးခဲ့တာပေါ့'

နွယ်မေမေက မကြာခဏပြောတတ်သည်။ နွယ် အသားသည် ဖြူနုသည်၊
နွယ်အရပ်သည် သွယ်လှသည်။ နွယ် ကိုယ်လုံးသည် ပါးလျား သည်။ နွယ်ကို မေမေနှင့်
တူသည်ဟုပြောကြလေသည်။ မေမေကိုမူ လူ တိုင်းက ချောသည်ဟု ဆိုကြသည်၊ လှသည်ဟု
အသိအမှတ်ပုံပြောသည်။

ဖြူနုသော အသားသည် သနပ်ခါးနှင့် ဝေးလေသော်၊ ပျော့ပျောင်း ထွေးအိသော
ဆံပင်ကို နောက်စေ့တွင် ဆံညှပ်နှင့် လိပ်တင်ပြီး ထိုးထားလေ သော်၊ သွယ်လှသော
ကိုယ်လုံးကို ရုပ်အင်္ကျီပွင့်ကြီးများ နှင့် တန်ဆာဆင်လေ သော် နွယ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးကမှ
လှသည်ဟု မပြောကြပေ။

ပန်လွယ်တွင် ထင်းရှူး တန်းနှင့် စိန်ပန်းပြာသာ ကြီးစိုးနေလိမ့်မည် ဟု နွယ်
ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တောင်ကြားရွာကလေး ဖြစ်သဖြင့် အေးသင့်သလောက် မအေးဘဲ
မန်ကျည်းပင်နှင့် မာလကာပင်များ ကိုပါ မြင်ရလေသော် နွယ် အတော်
ကျေနပ်သွားလေသည်။

မန်ကျည်းကိုင်းများ က အမည်း ရင့်ရောင် ပြေးကာ ညို၊ မှိုင်းနေ သည်။
စိမ်းဖန်သော မန်ကျည်းရွက်နုများ သည် အမည်း ရင့်ရောင် အကိုင်း များ နှင့် ရော
ယှက်နေလေသည်။

နွယ်သည် သစ်ပင်ခွကြားတွင် ထိုင်၍ မော့ကြည့်နေရာမှ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းရှိ
မန်ကျည်းပင်တန်းကိုဖျတ်ကန်သတိရမိသည်။ နွယ် ကျောင်းပြေး၍ ပိမိ့ထံသို့ သွားတိုင်း
ဆေးရုံကြီးရှေ့ရှိ မန်ကျည်းပင်တန်းအောက်မှ လျှောက်ရ မြဲ ဖြစ်သည်။ နေရောင်

ပြောက်ကျားထိုးနေသော စိမ်းဖန့်ဖန့်အရွက်ကလေး များ ကို မော့ကြည့်ပြီး
လျှောက်တတ်သည်က နွယ်အကျင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မကြာခဏ ဟိုလူနှင့်
ဝင်တိုက် ဒီလူနှင့် ဝင်တိုက် ဖြစ်တတ် လေသည်။

'အစ်မရေ အစ်မခေါင်းပေါ်က အသီးကြီး ဝင်းပနေသမျှ'

စောကြာဒိုးက အော်ပြောသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် သာ ဖြစ်ထွန်း လေ
ရှိသော ပင်မှည့်ပင်များ ကို ပန်လွယ်တွင် ရှားရှားပါးပါးတွေ နေရပြန် သည်။

ပင်မှည့်နွယ်များ သည် မန်ကျည်းပင်ကို နွယ်ယှက်ကာ တက်နေ ကြသည်။
ဝင်းဝါသော ပင်မှည့်သီးများ သည် အတွဲ လိုက် အခိုင်လိုက် ညွတ် နေကြသည်။
စောကြာဒိုးတို့က ပင်မှည့်သီးကို အခွံဖောက်ပြီး အစေ့ဥပမ်းသော အနှစ် ကို စားကြသည်။
အစေ့များ သည် တဖောက်ဖောက်နှင့် ဝါး၍ ကောင်း ကာ အချဉ်နောသော အချိုရည်သည်
တစ်မျိုး အရသာရှိလေသည်။

နွယ်က ဖျော်ရည်ဖျော်မည် ဟု စိတ်ကူး၏ ။ အနှစ် များ ကို ဆား အနည်းငယ်နှင့်
သကြားရောထည့်ကာ နာနာခေါက်ပေးမည် ။ ထို့နောက် အရည်စစ်လိုက်မည် ။ ရေခဲတုံး
အေးမြမြလေးများ ပါထည့်နိုင်လျှင် စောကြာ ဒိုးတို့ ဖိုးသံချောင်းတို့တစ်တွေ ဆွေမျိုး
မေ့သွားပေမည် ။ နွယ်သည် သူ့အစီ အစဉ်နှင့် သူ သဘောကျ သွားပြီး
မန်ကျည်းကိုင်းကိုဆွဲကာ တစ်ဆင့်ထပ်တက်လိုက်သည်။

'အစ်မရေ ဦးဆိုးပေကြီး လာပြီဗျ'

အလန့်တကြားအော်လိုက်သော ဖိုးသံချောင်း၏ အသံကို ကြားရ သည်။
စောကြာဒိုးသည်လည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး နှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဒရောသော ပါး
ဆင်းနေသည်။ နွယ်ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ မိလုမီခင်
ပင်မှည့်သီးဝင်းဝင်းမှည့်မှည့်ကြီးကို အလောသုံးဆယ်နှုးကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

'ဟောဗျ'

ခူးထောက်လျက်သား ကျသွားသော နွယ်သည် တစ်စုံတစ်ဦး၏

အာမေဇိုတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နွယ်ရှေ့တွင် ခုံဖိနပ်စီးထားသော ခြေထောက်တစ်စုံကို တွေ့ရသည်။

အမွှေးအမှင် ကျိုး တိုးကျိတ်ပေါက်နေသော ခြေသလုံးအထက်တွင် ခူးဆစ်အထိ ပင့်လိပ်ထားသော ရှမ်းဘောင်းဘီပွပ္ပကြီးကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် စစ်အင်္ကျီဖားဖား၊

ဆင်းတုအပေါ်တွင် ကား မျက်မှောင့်ဗိုလ်တစ်ယောက် သော ရှစ်ခါက်ချိုး

မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးတစ်ခု။

နွယ်သည် ခူးထောက်နေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကမန်းကတန်း မျက်လုံး

ကစားမိသည်။ ဖိုးသံချောင်း၏ အသံကိုမျှ မကြားရ။ စောကြာဒိုး၏ အရိပ်ကို မျှမမြင်ရ။

အသံသည်လည်း ပျောက်၊ လူလည်းပျောက်၊ ကြက် ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပေပြီ။

'ငါ့ခြံထဲမှာ သစ်သီးလာလာခိုးတဲ့ သူခိုးလေးတွေ ထဲမှာ ဒီလောက် ကြီးကြီး

သူခိုးမတစ်ကောင်ပါနေတာ ငါအခုမှသိတယ်'

'ဘာပြောတယ်'

'နွယ် မျက်နှာသည် ပန်းနုရောင် ပြေးသွားပြီး နေရာမှ ဝုန်းကန်

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

စလွယ်သိုင်းထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ပင်မှည့်သီးများ က ဘောင် ဘင်ခတ်

လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

'မင်း မိန်းကလေး ဖြစ်တာ အများ ကြီး ကံကောင်းသွားတယ် မှတ် ပါ၊

မိန်းကလေးကိုတော့ ငါ မောင်းမထုတ်ချင်ဘူး၊ မင်းဟာမင်းပဲ ထွက်သွား ပေတော့'

'ဘာပြောတယ်'

နွယ်သည် လက်ထဲမှ ပင်မှည့်သီးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ခပ်ဆတ် ဆတ်

အော်လိုက်မိပြန်သည်။ နွယ်ငယ်ငယ်က ပါတာနီများ နှိုက်ပြေးဖူးလေ သည်။ ကုလားကြီးက

မလိုက်နိုင်ဘဲ တဟေးဟေးအော်ရင်း ကျန်နေသော အခါ လှည့်ကြည့်ပြီး
လျှာထုတ်ပြတတ်သေးသည်။ ထိုစဉ်က အတန်းပိုင် ဆရာမ သိသွားသဖြင့် ခုံပေါ်တွင်
တစ်နာရီခန့် မတ်တတ်ရပ်ခဲ့ရလေသည်။ နွယ် ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာလေးမှာ
အပုံးမပျက်ခဲ့ချေ။ 'ပျော်သလို ပျက် သလိုနဲ့ တွေ့ ကရာ လျှောက်လုပ်နေနော်၊ မိနွယ်
တစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခများ လိမ့် မယ်' ဆရာမ ပြောခဲ့သော စကားကို သတိရရင်း နောင်တရမိသည်။
သူခိုး အစွပ်အစွဲခံရပြီး နှင်ထုတ်ခံနေရပါကလား ဟူသော အသိကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး
ပူထူကာ ရှက်စိတ်မွန်နေသည်။

'သွားလေ'

'မသွားဘူး'

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တုတ်တိုတိုကိုငှ့ယမ်းရင်း ထိုသူက
ပြောလိုက်သော် နွယ်သည် ခွန်းချင်းမခံပြောလိုက်မိသည်။ ရှက်စိတ်၊ ဝမ်း နည်းစိတ်၊
မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန် နေသည်။

'ငါ့ခြံထဲက အခုထွက်သွားလို့ ဆိုနေ'

'မသွားဘူး'

နွယ်ထွက်ပြေးချင်သည်၊ တတ်နိုင်လျှင် မြေမျိုပစ်လိုက်စေချင် သည်။ ထိုသူ၏
ရှေ့တွင် တစ်စက္ကန့်လေးမှဆက်၍ မနေချင်၊ သို့သော်လည်း နှင်ထုတ်ခံရပြီး
ထွက်သွားရမည် ကို မခံချင်သည့်မာနလေးကြောင့် ထုံပေပေ ဇွတ်မှိတ်ရပ်နေသည်။
ပင်မှည့်သီးအပြည့်ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး မူ
နံတေတေရပ်နေသော သူငယ်မလေးကိုကြည့်ရင်း ထိုသူ၏ မျက်လုံးများ သည်
ရယ်မောလာကြသည်။ သို့သော်လည်း လေသံ ကို မလျှော့ဘဲ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး
အော်လိုက်သည်။

'ကဲ ကဲ မသွားနဲ့၊ ဒီမှာ ပဲရပ်နေ၊ တစ်သက်လုံးရပ်နေ၊ ဘယ်မှ မသွားနဲ့'

'သွားမယ်'

'ဟေ့ မသွားနဲ့ဆို'

'သွားမယ်'

'မသွားနဲ့လို့ဆို'

'သွားမယ်'

နွယ်သည် ခြံဝသို့ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် လျှောက်လာသည်။ တဟားဟားနှင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သော အသံကိုကြားသော် နီတွေ နေ သော ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဒလဟောကျလာလေတော့သည်။

နွယ်သည် မျက်ရည်ကို ကမန်းကတန်းပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး လွယ် အိတ်ကို သွန်ချလိုက်သည်။ ပင်မှည့်သီး မှည့်မှည့်ဝင်းဝင်းများ သည် မြေပြင် ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားကြလေ၏ ။

'ရော့ ပြန်ယူ အသီးအစုတ်ပလုတ်တွေ ကိုပြန်ယူ၊ လူမသိအောင် နူးမိတာလေးများ သူခိုးလိုပြောရသလား၊ မောင်းထုတ်ရသလား၊ ရော့ ပြန်ယူ တစ်လုံး မကျန်ယူ အကုန်ပြန်ယူ'

နွယ်သည် ခြံပြင်ရောက်မှ ပင်မှည့်သီးများ ကို ခြံထဲပြန်ပစ်ထည့် သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်နေသော အသီးများ ကိုပါ ခြံထဲသို့ သတိလက် လွတ် ကန်ထည့်နေမိသည်။

'အစ်မရေ လာပါအစ်မရဲ့ ၊ တော် ကြာ ဦးဆိုးပေကြီး ထွက်ရိုက်နေ ပါဦးမယ် လာပါ'

ဖိုးသံချောင်းသည် နွယ်လက်ကိုဇွတ်ဆွဲပြီးခေါ်လေသည်။ ဖျောက် သွားသော စောကြာဦးကလည်း အခုမှ ဘိုကတော် မျက်ခုံးရံဘေးမှ မဝံ့တဝံ့ ခေါင်းပြုလာလေသည်။ မျက်လုံးအစုံက ပြူး ကျယ်နေသည်။ နွယ်နားသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ကပ်လာသည်။

'အဲဒီ လူက ဘာတုံး'

'သိပါဘူးအစ်မရယ်၊ အရင်က ဒီခြံမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး၊ ဘယ် သူမှလည်း မနေရဲပါဘူး၊ အခုမှ အဲဒီ ဦးဆိုးပေကြီးရောက်လာတာ'

'အလကား ကပ်စေးနှံကြီး၊ နန်းနွဲ့ခြောက်လို့ သေပါစေဗျာ၊ စိုင်း ကျော် ခြောက်လို့ ရူးပါစေဗျာ'

မိတ္တီလာရှိ ဘကြီးထံသို့ အရောက်များ သည့်အတွက် မြန်မာရည် ကောင်းကောင်းလည်နေသော ဖိုးသံချောင်းက မြန်မာပီပီကျိန်နေလေသည်။

'နန်းနွဲ့၊ စိုင်းကျော် ဘယ်သူတွေ လဲဟင်၊ ဘာလို့ခြောက်မှာ လဲ'

'အဲဒီ အိမ်ကြီးထဲမှာ စိုင်းကျော်နဲ့ နန်းနွဲ့ရှိတယ်လေအစ်မရဲ့ ၊ လာတဲ့ လူကိုခြောက်တာပဲ၊ ဦးဆိုးပေကြီးလည်း ဘယ်တော့ရူးမလဲမသိ၊ တကယ်ဗျာ ခုထိတော့ မရူးနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ချည်းပဲ လိုက်ရိုက်နေတော့တာပဲ၊ ဟော ဟော ခြံထဲကထွက်လာပြီ၊ ကြာဒိုးရေ တုတ်ပါတယ်ဟ ပြေးဟ'

ခြံထဲတွင် လူရိပ်မြင်လိုက်သဖြင့် ဖိုးသံချောင်းသည် စကားမျှ ဆုံး အောင် မပြောနိုင်၊ တစ်ချီတည်းသုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။ စောကြာဒိုး လည်း တစ်ချီတည်းပျောက်သွား၏ ။ နွယ်သည်လည်း မပြေးမိရန် အားတင်း ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဆက်လျှောက်လာရလေသည်။ မြေကြီးကို ဆောင့်နင်းရင်း စောကြာဒိုး၏ လေကိုလိုက်ပြီး ဂူပွပွနှင့် ရေရွတ်မိသည်။

'ဟွန်း သရဲခြောက်လို့ ရူးမယ့် အရူးလောင်းလျာကြီး၊ မြန်မြန်ရူးပါစေ'
